

MARTINA BOUČKOVÁ

HMYZÍ POHÁDKY

Kouzelné příběhy ze světa hmyzu

ILUSTROVAL JAKUB DVOŘÁK

edika.

Hmyzí pohádky

Kouzelné příběhy ze světa hmyzu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Martina Boučková
Za tichem - Šumava - e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HMYZÍ POHÁDKY

Kouzelné příběhy ze světa hmyzu

Martina Boučková

Ilustroval Jakub Dvořák

edika.

© Martina Boučková, 2026
Illustrations © Jakub Dvořák, 2026

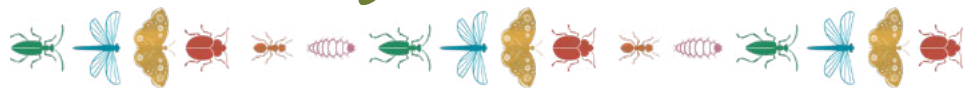
ISBN tištěné verze 978-80-266-2168-3 (1. zveřejnění, 2026)
ISBN e-knihy 978-80-266-2171-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-266-2172-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-266-2173-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Obsah

O mrzutém Jiříkovi	7
Jak jel Jiřík k tetě Marušce	10
V chlupatém kožíšku	13
Košíky plné pylu	18
Co dokáže koleno	21
Hladový tlouštík	26
Třpytivý krasavec	30
Příšera z vesmíru	35
Super létající stroj	41
Malí farmáři	45
Noční paví král	51
Nebezpečný tyranosaurus	56
Kam v zimě mizí motýli?	62
Otevřeným oknem	65
Za ranního kokrhání	69
Mluvící květina	73
Aby nikdo neměl žízeň	77
Potok s dlouhými vlasy	82
Mravenčí bonbonky	86
Tajemství stromů	91
Hmyzí domeček	95
A jede se domů	99

O mrzutém Jiříkovi

Nedaleko řeky Labe, za poli a lukami v jedné obci stojí domek. Ani velký, ani malý, prostě tak akorát. Kolem toho domečku se rozprostírá zahrada. Jsou na ní úhledná políčka se zeleninou a o kousek dál ovocné stromy. Je to jedno z těch míst, o němž si někteří lidé myslí, že je v něm úplné ticho, a jiný zašeptá: „Pssst, slyšíš to? Jak vše kolem ševelí, zpívá a bzučí. Takhle mluví příroda.“

Není to samo sebou, člověk musí umět dobře poslouchat, aby to uslyšel.

Byla to jedna z těch zahrad, v níž bydlelo na tisíce veledůležitých tvorů, natolik nenápadných, že si jich mnohdy nikdo ani nevšiml. A přitom stejně natolik šikovných, že se zahradě po celou dobu skvěle dařilo. Kdyby jich nebylo, nejspíš by to tu vypadalo jako na Měsíci.

Ač je to s podivem, opravdu si někteří lidé myslí, že bez lidského přičinění by na Zemi bylo pusto. Ale ono je to trochu jinak. I když člověk umí sebelépe upravit zahrádku, ostříhat stromky tak, aby příští rok plodily více jablek, obstarat políčko, aby neslo pěknou úrodu, pak by stejně bez dalších tisíců malých pomocníků neměl ani bramboru.

Pár kilometrů odsud v nedalekém městě bydlel Jiřík se svou rodinou. S maminkou, tatínkem a o tři roky starší sestrou Kristýnkou. Jenže Jiřík jako by vůbec neviděl, jak je venku krásně. Pořád by jen seděl doma a hrál si hry na počítači nebo na mobilu. Když musel jet s rodinou na výlet, celou dobu byl protivný. Stále opakoval: „Tady je to hrozný. Děsná nuda. Kdy už budeme doma?“

„Jiříku, co to s tebou pořád je?“ ptala se maminka.

Nato se ještě víc zakabonil. „Zůstanu v autě. Ani se odsud nehnu.“

„Jiříku, takhle bys neměl mluvit,“ zlobil se táta.

„Jenže mě to nebaví,“ trucoval Jiřík.

Poslední dny to s ním bylo obzvláště těžké. Nic ho nebavilo. Jenom mobil, od něho se opravdu nedokázal odtrhnout.

Po pár dnech se ale stalo něco nemilého. Jeho sestřička Kristýnka začala polehávat, byla unavená, bolelo ji břicho a měla horečku. Musela okamžitě do nemocnice. Jiřík zůstal v dětském pokoji docela sám. I když si dříve myslel, že nikoho nepotřebuje a dokáže se zabavit po svém, teď se cítil, jako by ho kousek chyběl. V noci si lehl do Kristýnčiny postele, objal její polštář a plakal. Nikdy předtím nebyl v celém dětském pokoji sám. Bylo to pro něho velmi těžké.

Maminka se ho snažila utišit. Na chvíli to pomohlo, jenže druhý den byl Jiřík stejně zase mrzutý a neposlouchal. Pochopitelně z toho byla maminka smutná. Táta ale dostal zajímavý nápad: „Alenko,“ tak říkal mamince, protože to bylo její jméno, „co kdybychom poprosili Marušku, jestli by k ní Jiřík nemohl na týden?“

Maminka se zprvu zadívala na tátu hodně překvapeně. Copak by tohle mohl být lék na Jiříkovu mrzutost? Ale pak jí došlo, že to vlastně vůbec není špatný nápad.

Maruška je Jiříkova teta. Bydlí na vesnici. V malém domku s velkou zahradou. Nedaleko řeky Labe, za poli a lukami. Na takovém hezkém místě, kde to pořád bzučí a ševelí a kde by Jiřík mohl přijít na jiné myšlenky.

Maruška je trošku přísná, ale rozhodně spravedlivá žena s velkým srdcem. Každému pomůže, i tomu nejslabšímu, ale nikoho nerozmažluje, ani neobskakuje. Ráno brzy vstává, protože to je den vždy nejčerstvější. Nemá ráda lenochy. A kdo odmlouvá a neposlouchá, na toho se tak přísně podívá, až se leknutím i tráva učeše, jehličí na stromech narovná, ptáčata se na nejbližší větví seřadí podle velikosti a vosy

se v letu sešikují do jedné řady, ani nedutají. Není radno zlobit tetu Marušku. Kdo ví, možná vládne nějakému kouzlu.

A přece jet k tetě Marušce, to není za trest. Ani pro ni. Vždyť už několikrát říkala Jiříkově mamince: „Dej mi sem kluka na týden a budeš koukat, jakého ti vrátím silného chlapáka!“

„Když on je Jiřík ještě malý,“ vylouvala se dříve maminka.

„Jednou malý, vždycky malý,“ zamručela teta.

Tentokrát to přišlo vhod. Byl začátek letních prázdnin. Nejspíš si Jiřík umanul, že celé léto proleží v posteli s mobilem a na vše bude odpovídat jen své oblíbené: „Ne.“ Ale to mu tentokrát vyjít nemělo. Maminka zvedla telefon a zavolala tetě Marušce.

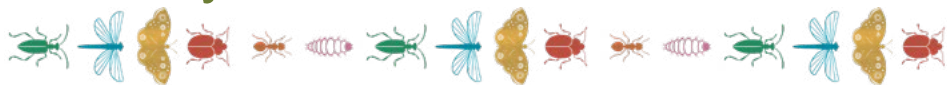
„Už bylo načase,“ řekla bodře Maruška. „Ustele si na seně a vstávat se bude s prvním kokrháním,“ dodala.

„Já ti nevím...“ zalekla se maminka a hned si pro sebe pomyslela: *Přeci jenom, nebude to na tom seně kousat? A tak se raději ještě nahlas zeptala: „Myslíš, že je to rozumné?“*

„Neboj, budeš koukat, jak ti ho vykurýruju,“ uklidňovala ji teta Maruška.

Jak jel Jiřík k tetě Marušce

Maminka připravila Jiříkovi věci do jeho batohu. Přes školní rok v něm nosil učení a teď v něm měl věci na cestu. Ale Jiřík se vůbec netvářil nadšeně.

Táta se ho zeptal, jestli tam má zabalené všechny saky paky. Jenže Jiřík nevěděl, co jsou saky, ani paky, tak jen zavrčel, že zůstane v posteli a nikdo ho z pokoje nedostane.

„Jiříku, saky paky se myslí, jestli máš zabalené všechno. Ještě si doběhni pro kartáček na zuby a mělo by to už být opravdu vše,“ řekla maminka.

„Mami, ale vážně, proč tam musím jet?“ naléhal Jiřík.

„Jiříku, potřebuješ trochu sluníčka a čerstvého vzduchu. Vždyť ty se už ani neusmíváš. Věř mi, že se ti tam bude líbit.“

Ale stalo se to, co asi všichni předpokládali. Když vystoupili u tety Marušky z auta, Jiřík vzdorovitě překřížil ruce přes sebe a vyštěkl: „Tady je to strašný!“

„Ale nepovídej,“ zasmála se teta.

„Mami, já tady vážně nezůstanu,“ znovu se durdil Jiřík.

„Ještě si to tady spolu užijeme,“ dodala teta. „Ať se stane cokoliv, Jiřík se domů vrátí jako vyměněný. A myslím to, Alenko, jen v dobrém,“ uklidňovala ji. Zato Jiřík se ulekl, co tím teta myslela. Snad to není nějaká čarodějnice! Oči jí jiskřily, prý z radosti, ale kdo ví, jak je to doopravdy! Její vlasy byly černé, rozčepýřené a v náruči držela kočku. Taky černou! Navíc její chalupa vypadala jak ze starých knížek.

Auto odjelo a Jiřík si vztekle sedl na lavici před domem. A že se nikam nehne. A taky má hlad. A chce domů.